

Arrest

nr. 302 179 van 23 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Square Eugène Plasky 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2024 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 februari 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2024 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. DESANFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 15 januari 2024 toe op het Belgische grondgebied en diende op 16 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Op 22 januari 2024 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de Kroatische autoriteiten om verzoeker op grond van

Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 604/2013/EU) over te nemen.

1.3. Door toedoen van een zogeheten ‘tacit agreement’ werd Kroatië op 6 februari 2024 verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 13 februari 2024 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Verzoeker werd hiervan *ipso die* in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw (1), die verklaart te heten(1):

naam: H.(…)

voornaam: S.(…) S.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Burundi

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25 §2 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer H.(…), S.(…) S.(…), (…), S.(…) verder de betrokkene, die staatsburger van Burundi verklaart te zijn, diende op 04.01.2024 een verzoek om internationale bescherming in. Betrokkene legt bij dit verzoek een rijbewijs voor met NR° (…).

Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot meerdere treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen bij het indienen van verzoeken om internationale bescherming in Kroatië op 03.11.2022 en Zwitserland op 14.11.2022.

De betrokkene werd gehoord op 18.01.2024. Hij stelt dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Verder verklaart de betrokkene dat hij geen familie heeft in België, verder verklaart de betrokkene dat hij geen familie heeft in een andere Europese lidstaat.

De betrokkene verklaart dat hij Burundi verliet op 05.10.2022 en naar Ethiopië reisde en vervolgens naar Turkije reisde. Vanuit Turkije reisde hij naar Wit-Rusland en vervolgens naar Bosnië-Herzegovina. Hij reisde vanuit Bosnië-Herzegovina het grondgebied van de lidstaten illegaal binnen via Kroatië. Zijn vingerafdrukken werden genomen op 03.11.2022. Daarna vertrok hij door naar Slovenië, vervolgens Italië, daarna Zwitserland. In Zwitserland diende de betrokkene een verzoek in op 14.11.2022 en verbleef er tot 15.01.2024. Vervolgens reisde de betrokkene naar België met de trein waar hij toekwam op 15.01.2024.

Op 22.01.2024 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord. Op 06.02.2024 stemden de Kroatische instanties met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 via een TACITagreement toe.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

Kroatië erkende ten overstaan van België verplicht te zijn de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen,

de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit heeft tot gevolg dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het HvJ-EU oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat volgens de betrokkene België de problematiek in Burundi zeer goed kent en België goed is voor de vluchtelingen. Hij uit een verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij een slechte behandeling heeft ervaren en werd opgesloten in de gevangenis.

De Kroatische instanties stemden op 06.02.2024 in via een TACIT-agreement van de betrokkene met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft

ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is”.

Artikel 2, e) van Verordening 604/2013 definieert ‘intrekking van een verzoek om internationale bescherming’ als de handelingen waarmee de verzoeker, overeenkomstig Richtlijn 2013/32/EU, expliciet of stilzwijgend een einde maakt aan de procedures die in werking zijn getreden na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming.

Indien Kroatië tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zal het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten.

De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tuckoric, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update”, laatste update op 26.06.2023, <https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-HR-2022-Update.pdf>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia”, pagina 53). Overgedragen personen krijgen en plaats in het opvangnetwerk en doorgaan een medisch onderzoek waarbij ook aandacht uitgaat naar de mentale gezondheid (“Asylum seekers are placed in a Reception centre for applicants for international protection. There is no different treatment or procedure for persons with special vulnerabilities. In reception centres, Dublin returnees are in general subjected to initial health examination and screening, during which basic screening of mental health difficulties are assessed”, pagina 53).

Wel wordt gemeld dat verzoeken van personen, wiens verzoek als expliciet ingetrokken werd geregistreerd na overdracht worden beschouwd als volgende verzoeken wat volgens de auteurs in strijd is met de bepalingen van Verordening 604/2013. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de auteurs in verband hiermee verwijzen naar een bron uit 2016 (ECRE, ‘Balkan route reversed’, december 2016, pagina 30) wat maakt dat niet zomaar kan worden aangenomen dat het een nog gangbare praktijk zou zijn.

Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 45). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

De betrokkene verklaart dat hij twee dagen in Kroatië verbleef. Het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2022 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden (“The renovation of Reception Centre in Kutina was finalised in 2022 and capacity of the centre increased. The Reception Centre in Kutina is primarily aimed at the accommodation of vulnerable applicants. The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre.”, pagina 87).

We betwisten niet dat rapporten en media gewag maken van “push backs” naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (“Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021”, pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; ‘Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures’).

Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden

overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law').

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

Tijdens het interview, dat plaatsvond op 18.01.2024, verklaarde de betrokkene dat hij last heeft van de maag. Hij voert geen elementen aan die aantonen dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Kroatische autoriteiten worden minstens zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkenen of minstens 10 dagen vooraf in geval van speciale noden of overdracht van gezondheidsgegevens.

De overdracht zal gebeuren via de luchthaven Zagreb.

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 42).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten (4).

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid (...)"

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoeker zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“De verzoekende partij werd van haar vrijheid beroofd met het oog op repatriëring naar Kroatië ingevolge de bestreden beslissing.

Zij wordt momenteel vasthouden in het gesloten centrum van Merksplas.

De verzoekende partij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Aldus dient te worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zouden komen, waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit zou verliezen.

Aan het uiterst dringend karakter is derhalve voldaan (artikel 39/82, §4 Vreemdelingenwet).”

2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 februari 2024 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas met het oog op zijn overdracht aan Kroatië. Omwille van de vasthouding van verzoeker en zijn overbrenging met het oog op zijn overdracht, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. De ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5, §4 en 62, §2 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht. Verzoeker voert tevens een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“In de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster, maar dat dit toekomt aan Kroatië.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de verzoekster om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden”.

Derhalve voorziet artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet dat de verzoeker om internationale bescherming gelast wordt om zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Dit vormt de algemene regel.

2. Slechts bij uitzondering kan de verwerende partij oordelen dat er geen termijn wordt toegekend om zich bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden en de verzoeker om internationale bescherming zonder verwijl naar de grens kan worden teruggeleid.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden”.

Als wettelijke voorwaarde is gesteld dat de minister of zijn gemachtigde dit voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht.

3. In casu zoekt verzoekende partij vergeefs in de bestreden beslissing waar gesteld wordt tegen welke datum verzoekster zich zou moeten aanmelden bij de Kroatische overheden, noch waarom aan verzoeker geen termijn zou moeten worden gegeven om zich bij de bevoegde overheden van Kroatië aan te melden, aangezien in de bestreden beslissing slechts wordt vermeld: “Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten” (stuk 1, pagina 5 in fine).

Dat enkel gesteld wordt dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen op voorhand van de overdracht in kennis gesteld zullen worden, wat echter geen pertinente motivering is (of 10 dagen in geval van bijzondere noden).

Dat het duidelijk een standaardformule is.

De algemene regel van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet werd niet toegepast door verweerder in de bestreden beslissing. Verweerder beroept zich in de bestreden beslissing derhalve op de uitzondering, zoals voorzien in artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet voorziet evenwel dat de verzoeker om internationale bescherming slechts naar de grens kan worden teruggeleid “wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Een beslissing tot terugleiding naar de grens vormt een uitzondering en kan slechts worden opgelegd indien “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”. Dit maakt een wettelijke voorwaarde uit.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze wettelijke voorwaarde. Deze wettelijke voorwaarde wordt nergens vermeld. In de bestreden beslissing wordt slechts gesteld dat “Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten” (stuk 1, pagina 5), zonder meer. Verweerder hanteert de terugleiding naar de grens kennelijk als de algemene regel, terwijl dit een uitzondering vormt en vereist dat “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Aan de wettelijke vereisten van artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet werd hierom niet voldaan. Bovendien kan de gemachtigde niet stellen dat er afdoende redenen zouden bestaan om verzoeker geen termijn toe te kennen om zich naar de, door verweerder bepaalde, bevoegde lidstaat te begeven.

Dat verzoeker zich heeft verzet tegen een overdracht naar Kroatië, onder meer omdat hij gedwongen werd om in Kroatië zijn vingerafdrukken te laten nemen en omwille van de slechte behandeling die hij daar onderging, kan geen reden zijn om verzoeker de gelegenheid te ontnemen om kennis te nemen van de beslissing van verweerder en vervolgens, binnen de toegekende termijn, zich te begeven naar de aangeduide lidstaat. Dat in casu impliciet geen termijn toegekend wordt.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet wordt hierom geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. De verzoekende partij merkt nog op dat de bestreden beslissing op dit punt minstens geen afdoende motivering bevat.

Nergens komt in de bestreden beslissing ter sprake waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoekster geen termijn verkrijgt om zich bij de bevoegde overheid van Litouwen aan te melden en waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoekster zou worden teruggeleid naar de grens.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit

overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 51/5, §4 Vreemdelingenwet.

5. Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636). Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later proceduristuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoekster immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen - overigens beperkt tot maximaal 10 dagen bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid - is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Overwegende dat in dat verband opgemerkt moet worden dat eveneens het hoorrecht van verzoekende partij geschonden werd.

Dat verzoekende partij immers enkel gehoord werd bij het indienen van haar verzoek tot internationale bescherming, in casu op 18/1/2024.

Dat niet de minste verificatie gedaan werd naar de situatie van verzoekende partij met name op medisch vlak.

Dat zij in Kroatië opnieuw verstoken riskeert te blijven van medische hulp.

Dat zij dan ook in een mensonterende situatie riskeert terecht te komen.

Dat evenmin enige vraag bijkomende vraag gesteld werd naar evolutie in de familiale en privé-situatie van verzoeker.

Dat dit gelet op de fragiliteit van verzoekende partij zij wel degelijk een bijzondere band van afhankelijkheid aantoot en derhalve een risico op schending van artikel 8 EVRM meer bepaald het eigen privé-leven van verzoeker.

Dat desbetreffend minstens onzorgvuldig handelen, een schending van het hoorrecht vastgesteld dient te worden.

Dat nochtans alvorens tot een verwijderingsmaatregel over te gaan het aan de verwerende partij behoort de zorgvuldigheidsplicht te respecteren, verzoeker te horen en de bestreden beslissing te motiveren rekening houdend met de actuele situatie op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, waarbij rekening gehouden dient te worden met de individuele omstandigheden.

Dat de actuele situatie op familiaal vlak is dat de zuster van verzoekster erkend werd. Dat verwerende partij eveneens met dit aspect rekening had moeten houden.

Dat verwerende partij dit niet deed. Dat deze schending van het hoorrecht en van de zorgvuldigheidsplicht dan ook de annulatie van de bestreden beslissing rechtvaardigt, en in afwachting daarvan, de schorsing (bij UDN).

Verzoekster werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een beroep te bestrijden.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 1, 2 en 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van Vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 9, 14 en 23.4 van de Verordening 603/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening 604/2013/EU (hierna: de Verordening 603/2013/EU), van de artikelen 3 en 17 van de Verordening 604/2013/EU, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“1. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens haar eerste verhoor bij de verwerende partij dat zij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië. Zij diende in Kroatië haar vingerafdrukken te geven onder dwang.

De verzoekende partij heeft aangegeven dat zij deze vrije wil niet heeft geuit. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens haar verhoor bij de verwerende partij dat zij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië. Zij werd gedwongen om zijn vingerafdrukken te laten nemen.

De verzoekende partij heeft derhalve aangegeven dat er sprake is van dwang, waardoor de veronderstelde wil tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming is aangetast door een wilsgebrek.

Een wilsgebrek doet zich voor als de werkelijke wil aangetast wordt door een verkeerde voorstelling van zaken of onder druk van een externe factor, zoals dit in casu het geval was. Door het bestaan van een wilsgebrek, kan er geen sprake zijn van een werkelijk verzoek tot internationale bescherming.

Conform artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 is de lidstaat van oorsprong verantwoordelijk voor de juistheid en rechtmatigheid van de ingebrachte gegevens in de Eurodac-databank. De gemachtigde kan derhalve verwijzen naar de Kroatische autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de inbreng van de gegevens in de Eurodac-databank, maar dit ontslaat de gemachtigde er niet van om, indien men beschikt over aanwijzingen dat de in het centraal systeem opgeslagen gegevens feitelijk onjuist zijn (zoals het gegeven dat er sprake is van dwang bij de betrokkene bij de registratie van een verzoek tot internationale bescherming), de lidstaat van oorsprong hiervan zo spoedig mogelijk in kennis te stellen. De lidstaat van oorsprong heeft immers de bevoegd om de gegevens die aan het centraal systeem werden toegezonden, te wijzigen door rechtzetting, aanvulling of verwijdering.

In casu heeft de gemachtigde, ondanks het bestaan van deze aanwijzingen (zoals hierboven vermeld), de lidstaat van oorsprong hiervan niet in kennis gesteld. Meer nog, deze mogelijkheid werd zelfs niet onderzocht door de gemachtigde.

De gemachtigde hanteert het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek daarentegen als een onwrikbaar gegeven, in strijd met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013. Minstens wordt door de gemachtigde dan ook niet onderzocht, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel, of er toepassing moest worden gemaakt van deze bepaling om de juistheid van de verzamelde gegevens in de Eurodacdatabank na te gaan. De Eurodac-databank geeft immers op geen enkele manier een inzicht in de manier waarop de gegevens werden ingegeven door de Kroatische autoriteiten (en dus onder welke omstandigheden verzoekster een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend).

De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang gelezen met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013.

Verzoeker wil ook aanvoeren dat de gemachtigde niet kan volstaan met de loutere verwijzing naar het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, gelet op artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 en de aanwijzingen die voorhanden waren om in casu toepassing te maken van dit artikel. Minstens diende de gemachtigde te onderzoeken of de voorliggende aanwijzingen de toepassing van artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 zouden verantwoorden.

In dat verband is het vanzelfsprekend niet zo dat omdat de lidstaten verplicht zouden zijn om vingerafdrukken te nemen, dat daaruit een verzoek tot internationale bescherming kan afgeleid worden.

Dat integendeel, de vingerafdrukken genomen worden op basis van de verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/6/2013, die de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (art.9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van 14 jaar of ouder, die komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden. (art.14).

Dat volgens de verordening het nemen van vingerafdrukken en derhalve het terugvinden van vingerafdrukken in de database, om twee redenen kan gebeuren, hetzij omdat de betrokkene een verzoek strekkende tot internationale bescherming indiende (art.9) hetzij omdat de betrokkene de landsgrens illegaal overschrijdt en niet teruggezonden wordt. (art.14).

Dat derhalve het onzorgvuldig is dat de verwerende partij uit het terugvinden van de vingerafdrukken in de database afleidt dat verzoekster een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië. Dat het dan ook totaal onzorgvuldig is, minstens onvoldoende gemotiveerd is, om uit het loutere bestaan van vingerafdrukken een bewijs af te leiden van een verzoek tot internationale bescherming.

Dat verzoeker er opnieuw aan wil herinneren dat de bestreden beslissing – gelet op de afwezigheid van reactie van de Kroatische autoriteiten op het verzoek tot overname – er wel degelijk rekening mee houdt/zou moeten houden dat deze zich niet bevoegd zullen verklaren.

Dat bovendien er geenszins zekerheid is dat verzoeker wel degelijk een nieuwe aanvraag zal kunnen doen – nieuwe aanvraag die prima facie niet nodig zou mogen zijn gelet op het feit dat in België een aanvraag ingediend werd, waarbij verzoeker overgedragen wordt aan Kroatië voor de behandeling van de aanvraag in België gedaan.

Dat de bestreden beslissing bovendien aangeeft dat :

Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving {'In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law'}.

Dat verzoekende partij echter ontegenzeggelijk WEL een VIB indiende, met name in België.

Dat verzoekende partij wil opmerken dat indien desondanks de Kroatische autoriteiten menen dat er geen hangend verzoek tot internationale bescherming is , zij ingeval van overdracht wel degelijk riskeert verder naar Burundi teruggedreven te worden – conform de Kroatische wetgeving...

Dat zij dan ook wel degelijk riskeert teruggedreven te worden op basis van dit onzorgvuldig onderzoek naar Burundi, land dat zij ontvluchtte en waartegen zij internationale bescherming verzoekt. Dat dit een

miskenning is van artikel 2 en 3 EVRM nu haar leven en fysieke en psychische integriteit in Burundi in gevaar is.

Dat verzoekende partij er geen idee van heeft in welk stadium van de procedure zij thans in Kroatië zou zitten, dat zij er slechts zeer kort verbleef – 2 dagen – omwille van de slechte omstandigheden en de uitzichtloze situatie.

Dat zij echter vreest, nu zij geen werkelijke toegang had tot de asielprocedure, dat wel eens een negatieve beslissing zou kunnen zijn tussengekomen. Dat dit zelfs meer dan waarschijnlijk is.

Dat zij dan ook wel degelijk een risico op refoulement riskeert, en in casu teruggedreven te worden naar Burundi, een land waar zij tegenover vreest.

Dat uit het AIDA verslag update 2023 blijkt dat :

p.38

If the person is apprehended in an irregular situation once the deadline for an appeal has passed as well as the deadline to leave the European Economic Area, the provisions of the Law on Foreigners will apply. In particular, this means that the person will be considered to be an irregular migrant and will be detained for the purposes of removal.

Dat verzoekster wil doen opmerken dat steeds volgens het AIDA verslag – p.38-39 zij dan ook wel degelijk risico loopt aangezien de kans groot is dat in Kroatië haar VIB afgesloten zal zijn en eveneens de beroepstermijn verstreken zal zijn.:

p.39 :

However, Croatia is still a transit country as it is estimated that majority of applicants for international protection leave the country approximately very soon after expressing intention to apply for international procedure. In 2020, the Ministry of Interior suspended a total of 1,674 cases for that reason. The trend has continued in 2021 and 2022.

Out of the total number of expressed intentions to apply for international protection (12,872) in 2022, only 2,727 persons submitted application for international protection.124

High percentages (approximately 80% in the period June 2021-June 2022) of applicants leaving Croatia soon after entering asylum system were reported by the independent monitoring mechanism.

Dat het feit dat de asielprocedure van verzoekster afgesloten zal zijn in Kroatië eveneens aannemelijk is, aangezien de procedures aldaar voorzien in een beslissing te nemen binnen de 6 maanden:

AIDA update 2023 :

The first instance decision can be a decision by which the Ministry of Interior:

- Grants asylum;*
- Grants subsidiary protection;*
- Rejects the application if the applicant does not meet the conditions for asylum and subsidiary protection;*
- Rejects the application if the conditions are met for exclusion;*
- Rejects the application as manifestly unfounded;*
- Dismisses an asylum application as inadmissible; or*
- Suspends the procedure.*

The Ministry of Interior's Department for international protection procedure has the obligation to take a decision on the application for international protection within 6 months from its lodging. If no decision can be rendered within 6 months, the applicant shall be informed of this in writing and at his or her request shall be provided with information about the reasons for the failure to respect the time limit and about the time needed before which he or she may expect a decision.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing bovendien zelf dient toe te geven dat :

Wel wordt gemeld dat verzoeken van personen, wiens verzoek als expliciet ingetrokken werd geregistreerd na overdracht worden beschouwd als volgende verzoeken wat volgens de auteurs in strijd is met de bepalingen van Verordening 604/2013. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de auteurs in verband hiermee verwijzen naar een bron uit 2016 (ECRE, 'Balkan route reversed', december 2016, pagina 30) wat maakt dat niet zomaar kan worden aangenomen dat het een nog gangbare praktijk zou zijn.

Overwegende dat integendeel vastgesteld moet worden dat deze problematiek nog steeds in het meest recente AIDA-verslag aangehouden wordt.

Dat het niet is omdat deze praktijk initieel gebaseerd is op een bron uit 2016 dat deze niet meer gangbaar zou zijn.

Dat het aan de verwerende partij toekomt een zorgvuldig feitenonderzoek te doen en na te gaan of enerzijds de Europese regelgeving – aan de basis van het GEAS -stelsel en aan het wederzijds vertrouwensbeginsel - wel degelijk gerespecteerd worden in Kroatië.

Dat zij dit desbetreffend niet naging.

Dat het niet voldoende is dat zij zich op een veronderstelling baseert dat dit geen gangbare praktijk meer zou zijn, terwijl het AIDA-verslag laatste versie er a contrario nog melding van maakt en NIET AANGEEFT dat aan deze praktijk een einde gesteld zou zijn.

Dat verzoeker dan ook meent dat uit het AIDA-verslag zelf blijkt, nu de Kroatische autoriteiten hun bevoegdheid niet expressis verbis aanvaard hebben, dat hij wel degelijk refoulement riskeert. Dat verzoekster dan ook wel degelijk een risico op schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maakt.

Dat verzoekster bovendien meent dat zij ook in Kroatië zelf riskeert blootgesteld te worden aan een onmenselijke behandeling, strijdig met artikel 3 EVRM.

Overwegende dat in casu met betrekking tot Kroatië uit algemene informatie blijkt dat het land er niet voor terugschrok om toegang tot de procedure te ontzeggen.

Dat verzoekende partij dit aan de lijve diende te ondervinden.

Dat daarnaast uit internationale verslagen blijkt dat er systemische tekortkomingen zijn in Kroatië.

Dat verzoekster meent dat het onterecht is dat verwerende partij meent dat zij toegang zal hebben.

Dat er in casu geen enkele bevestiging van de Kroatische autoriteiten voorligt !

Dat verzoekster het tegendeel aan den lijve ondervond.

Dat verzoekster melding maakte van het feit dat zij bedreigd werd door de Kroatische autoriteiten.

Dat zij onder meer verplicht werd haar verklaringen in het Frans te doen, daar waar haar moedertaal het terwijl haar moedertaal het Kirundi is.

Dat het niet is omdat verzoekster een basiskennis heeft van de Franse taal dat het gemakkelijk is voor haar om zich in die taal uit te drukken en met name een asielaanvraag te kunnen geven.

Dat echter verzoekster helemaal geen Kroatisch spreekt, zodanig dat het voor haar inderdaad wel makkelijker is zich in België staande te houden en uit te drukken, omdat zij zich kan behelpen met haar kennis van het Frans.

Dat deze motivering van de verwerende partij dan ook op foutieve feitenvinding gebaseerd is.

Dat ook de TOEGANG TOT DE ASIELPROCEDURE IN KROATIE dan ook NIET GEWAARBORGD is.

Dat de verwerende partij dient toe te geven dat er op het vlak van rechtsbijstand één en ander fout loopt. Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 45). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

19

Dat de motivering “ons inziens” en “niet kan beschouwd worden als tekortkoming” niet het minste motief geeft waarom dit geen probleem zou zijn.

Dat het tegendeel blijkt uit het AIDA-verslag update 2023 en dit zeker daar waar het om een VIB zou gaan dat als volgend verzoek zou behandeld worden, wat in casu het geval zal zijn.

Dat uit het AIDA verslag blijkt dat in dat geval de termijn om beroep te kunnen aantekenen 8 dagen is !

Appeal

Negative decisions may be appealed before the Administrative Court within 30 days in the regular procedure, and 8 days in the case of Dublin decisions, inadmissibility decisions or the accelerated procedure. Appeals have automatic suspensive effect in the regular procedure, Dublin cases and some inadmissibility cases, but not in the accelerated procedure.

As regards onward appeals, besides the possibility to lodge a non-suspensive appeal to the High Administrative Court, there is also a possibility to lodge a complaint before the Constitutional Court in case the applicant claims a violation of a right guaranteed by the Croatian Constitution. In that case, a foreigner would have to regularise their stay in Croatia in accordance with the Law on Foreigners, as stay under the LITP is not foreseen once the administrative dispute is over. However, it is not feasible in practice for rejected applicants to easily regularise their stay under the Law on Foreigners, as the majority of them would not meet the conditions prescribed by the Law on Foreigners to obtain a residence permit. This renders it very difficult in practice to appeal against a negative decision from the Administrative Court on constitutional grounds.

Dat bij een volgend verzoek immers de versnelde procedure toegepast wordt :

Accelerated procedure

According to the LITP the Ministry shall render a decision in an accelerated procedure within 2 months from the day the application or an admissible subsequent application is lodged.

En dan nog onder de voorwaarde dat het om een ontvankelijk volgend verzoek gaat...!

Dat bovendien een beroep in een versnelde procedure in Kroatië géén schorsend effect heeft ingeval van een versnelde procedure.

Dat verzoeker dan ook riskeert uitgedreven te worden vooraleer zijn beroep behandeld wordt !

Dat zich dan ook opnieuw een risico op refoulement stelt en derhalve een miskennis van art.3 EVRM, gecombineerd met een tekortkoming aan de motiveringsplicht.

20

Dat minstens er sprake is van een tekortkoming aan de zorgvuldigheidsplicht nu nergens uit blijkt dat door de verwerende partij rekening gehouden werd met deze omstandigheid bij de toegang tot de procedure.

Dat wat betreft de werkelijke toegang tot rechtsbijstand in beroep, de verwerende partij zich er bovendien toe beperkt heeft rekening te houden met een theoretische mogelijkheid, terwijl uit het AIDA-verslag eveneens blijkt dat in de praktijk deze toegang tot een advocaat veelal dode letter blijft : 1.5.1. Legal assistance at first instance

The LITP provides for the possibility of legal information and counselling at first instance procedure before the Ministry of Interior.¹⁴⁹ The LITP specifies that applicants should, at their request, be provided with legal and procedural information on the approval of international protection, taking into account the circumstances of the specific case, in a language which it may be reasonably be presumed that they understand and in which they are able to communicate. The right to counselling should be provided by organisations working to protect the rights of refugees or by attorneys with whom the Ministry shall conclude an agreement on the provision of legal counselling. An applicant who has no financial resources or things of significant value that enable him or her to have an appropriate standard of living shall have the right to legal counselling.

A public call under the AMIF fund for legal aid providers was published by the Ministry of Interior in September 2021.¹⁵⁰ The Croatian Law Centre (CLC) was selected in 2022 as organisation responsible for providing legal counselling at first instance until the end of 2022. The legal counselling activities entailed provision of: general legal information related to the procedure for granting international protection, legal information on the right to work and the right to free legal aid to applicants for international protection, legal and procedural information on the granting of international protection related to the specific application for international protection, information on stage of submitted application for international protection, the explanation of reasons why the application for international protection was rejected and the possibility of using a legal remedy. Under the project informative materials and brochures on the ways and conditions of exercising the right to legal counselling were prepared, and a mobile application on the main features of the procedure for granting international protection in the Republic of Croatia and the ways of exercising the rights of applicants for international protection in practice was developed. The same information as in mobile application, are available on web:

<https://rhprotection.mup.hr/hr/>.

In 2022, CLC implemented the project "Legal Assistance and Capacity Building for Access to Territory and Asylum in Croatia" with the role of implementing partner and with the financial support of the UNHCR. The provision of legal information to targeted groups of beneficiaries including applicants for international protection, was usually provided by telephone, mobile applications (WhatsApp) and e-mail or in CLC's office.

In 2020 and 2021, CLC implemented the project "Croatian Lawyers Asylum Network (CALN), aimed at building a network of lawyers who are working in the field of asylum and migration, financed through the project "STEP UP Fond–capacity-building for NGO on refugee protection and inclusion" and led by the Dutch Council for Refugees. The project ended on 31 May 2021. Within the mentioned project, an online platform was launched with the aim of connecting all actors who provide legal assistance and support to applicants for international protection and beneficiaries of international protection. The aim of the platform is to use it as a virtual space for the exchange of legal opinions, practical challenges and problems observed in legislation.

21

Centar for Peace Studies (CPS)¹⁵¹ also provided legal support to applicants for international protection by telephone, mobile and e-mail or in CPS 's office.

Dat daaruit blijkt dat er in de praktijk in eerste aanleg enkel informatie gegeven werd (de projecten eindigden eind 2022 voor het laatste), doch dat er geen sprake is van rechtsbijstand.

Dat ook in beroep – dat in het geval van verzoeker binnen de 8 dagen zal ingediend moeten worden, er geen sprake is van effectieve en efficiënte rechtsbijstand.

.5.2. Legal assistance in appeals

According to the LITP, free legal aid includes assistance in the preparation of a law suit to the Administrative Court and representation before the Administrative Court i.e. in the first instance administrative court disputes,¹⁵² if requested by the applicant and foreigner under transfer, under the condition that they do not have sufficient financial resources or possessions of significant value.¹⁵³

Legal assistance may be provided by attorneys at law and lawyers from organisations registered for providing legal assistance.¹⁵⁴

In practice there are no obstacles to accessing attorneys, as applicants are informed about their right to free legal assistance. In practice when a decision is delivered to applicants, they are also given the list of providers of free legal aid from which they can choose an attorney or lawyer from NGO, who are then notified by the Ministry of Interior. Attorneys and lawyers from NGO organise the interpreter for the appointment and then inform the Ministry of Interior.

The Administrative Court shall decide on the right to free legal assistance, and the amount of costs of legal assistance.¹⁵⁵ According to the Ordinance on free legal aid, the Administrative Court decides on the right to free legal assistance and takes into account the evidence on the financial status of the

applicant, which is obtained *ex officio* by the Ministry of Interior during the first instance procedure on the one side and by compiling the form by the applicant on the other side. In practice that means that at the beginning of the first instance procedure, the applicant has to specify, by completing a form provided to them, if they carry any valuables with them, which is rarely the case. In previous years it was emphasised that this system of granting the right to legal aid at the end of the procedure is unfair as the full burden and risk is shifted to the provider of free legal aid. If, for any reason, the court does not endorse free legal aid, the provider will not receive anything and has completed the work without payment. This is still considered problematic in 2020 as reported by one attorney, 156 however no such observations were reported in 2021 and 2022.

The High Administrative Court took the view that free legal aid under the LITP covers only the composition of the lawsuit and the hearing, and not the composition of any further submissions which are sometimes needed, which also means that for such legal actions attorneys are not reimbursed.¹⁵⁷ There is no information available whether this practice has changed in the course of 2022. Moreover, the appeal to the High Administrative Court is not covered by free legal aid under the LITP, although it is a logical next step. In addition, the Attorneys Act requires from attorneys to continue representing clients up to 30 days after the termination of the power of attorney, if there is a risk that a client may be harmed. So since there is a contradiction between the provisions of the Attorneys Act and the provisions of the LITP which regulate free legal aid, attorneys have to deal with this in a way that prevents possible harm for a client and to proceed according to the Attorneys Act, which means that they are writing and submitting appeals to the High Administrative Court, without being paid for their work.¹⁵⁸

22

The LITP also states that the providers of free legal aid must inform the Ministry of Interior without delay of the bringing of a lawsuit before the Administrative Court and the date of delivery of the Court's judgment. If a provider of legal assistance does not act in line with this obligation, the provider shall be deleted from the List of Providers of Free Legal assistance.¹⁵⁹ The Ordinance on free legal aid prescribes that the provider should be first warned in writing and then deleted for the list if he or she has not complied with this obligation

Dat de verzoekende partij dan ook niet anders kan dan vaststellen dat in eerste aanleg er geen rechtsbijstand voorhanden is en dat ook in beroep deze meer dan problematisch is.

Dat het feit dat er op het vlak van vertaling / tolken wel degelijk problemen zijn in Kroatië eveneens bevestigd wordt door het meest recente AIDA verslag - update juni 2023 :

p.42 :

There is no specific code of conduct for interpreters in the context of procedure for international protection, nor were standards prescribed in the past with regard to the qualifications of interpreters in the procedure for international protection. The LITP prescribes conditions that have to be fulfilled in order for a contract to be signed between the Ministry of Interior and an interpreter.

(...)

Up to now, interpreters were not professionally trained and interpretation is not done by accredited interpreters in the majority of cases. Many of them are native speakers, however some of them are not fluent in the Croatian language. Usually, persons who simply possess the requested language skills are contracted by the Ministry of Interior. Nevertheless, there is a lack of interpreters, especially for some specific languages (such as Kurumanji and Tamil). In addition, applicants from African countries are often interviewed in English or French, languages they are considered as being able to understand.

Applicants are asked at the beginning of the interview if they understand the interpreter

Dat bovendien als er al een tolk in de eigen taal beschikbaar is, deze dikwijls zelf geen vlot Kroatisch spreekt, wat dan ook de vraag doet rijzen naar de accuraatheid van de vertalingen, waarop de Kroatische autoriteiten zich dan vervolgens baseren.

Dat bovendien moet opgemerkt worden dat de houding van de Kroatische ambtenaren die zover gaan dat verzoekster bedreigd wordt niet door de beugel kan.

Dat dit bovendien haar vertrouwen in de objectiviteit en de rechtvaardigheid van de Kroatische autoriteiten schokte en van invloed riskeert te zijn op haar verklaringen.

Dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij meent zich te kunnen beroepen op een vermoeden van respect van de asielprocedures en voor wat betreft de ontvangst van de verzoekers strekkende tot internationale bescherming.

Dat integendeel blijkt dat het niet is omdat de vingerafdrukken genomen werden in Kroatië date en asielzoeker ook effectief recht heeft op een behoorlijke opvang en onderzoek van zijn asielaanvraag. Dat verzoekster integendeel melding maakte van persoonlijke problemen op vlak van toegang tot de procedure.

Dat het totaal onterecht is dat de verwerende partij op basis van een louter theoretische benadering van het Europees Gemeenschappelijk Asielstelsel (GEAS) ervan uitgaat dat Kroatie net zoals België een land is waar de mensenrechten gerespecteerd worden, voorzien is van democratische instellingen die een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen.

Dat de verwerende partij zich in dat verband baseert op enkele passages van het Aida-verslag, terwijl zelfs dit Aida-verslag, net als een serie andere verslagen, aantonen dat dit in de praktijk niet het geval is. Dat dit des te meer zo is rekening houdend met het feit dat de verwerende partij dient toe te geven dat bv. voor wat betreft de toegang tot voedsel het geenszins duidelijk is of in de centra de betrokkenen toegang hebben tot keukens om zelf voedsel te bereiden.

Dat verzoeker in dat verband wil verwijzen naar het feit dat Kroatië overgaat tot push-backs aan de grens, geweld uitgaande van de politie en de autoriteiten, van onwaardige levensomstandigheden in de centra, systemische tekortkomingen in het opvangsysteem van Kroatië en van een latent racisme in de Kroatische samenleving.

Dat deze elementen wel degelijk aantonen dat ingeval van terugkeer naar Kroatië, verzoeker riskeert geconfronteerd te worden met een schending van art.3 EVRM.

Dat recentelijk in een arrest M.H. e.a. tg. Kroatië van 18/11/2021, het EHJ gesteld heeft dat Kroatië zich effectief schuldig maakt aan schendingen van de artikelen 2,3n5, 14 en 34 van het EVRM en van artikel 4 van het 2de Protocol bij de Conventie van Genève.

Dat verzoekende partij melding maakte van het feit dat zij slecht behandeld werd door de Kroatische autoriteiten, ook op het vlak van opvang.

Dat verzoekende partij melding maakte van het feit dat zij er geen eten of medische zorgen kreeg, terwijl zij deze wél nodig had.

Dat ze geen aangepaste accommodatie kreeg.

Dat verzoeker bovendien nauwelijks de tijd heeft gehad haar problemen tegenover Kroatië uiteen te zetten.

Dat de verwerende partij verzoeker niet de gelegenheid gegeven heeft in detail te treden.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn recht gehoord te worden geschonden werd.

Dat de waarachtigheid van de problemen in Kroatië uitvoering bevestigd werd onder meer door een consortium van journalisten.

Dat deze vaststelden :

“Lighthouse Reports led a joint investigation with Der Spiegel, SRF, Rundschau, ARD Monitor, ARD Studio Wien, Libération, RTL Croatia, Novosti and Pointer, spent eight months gathering testimony, tracing chains of command, tracking social media and satellite imagery and following the money trails back to EU funds. The visual evidence was corroborated by interviews with more than a dozen serving and former police and coast guard officers, as well as witness accounts by pushback victims across the three EU countries.

What emerges is the most detailed picture yet of a previously deniable campaign of illegal, violent pushbacks in Croatia, Greece and Romania by masked men whose uniforms have been stripped of any identifying details.”

Dat het Aida rapport – update 2022 stelt :

« Pushback practices persisted throughout 2021 as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative’. According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, including vulnerable categories (UASC, families with children,women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement.

According to DRC citizens of following countries were pushed- back: Pakistan (3613), Afghanistan (3418), Bangladesh (726), Iraq (160), Morocco (151), Eritrea (102), India (87), Turkey (83), Egypt (68), Nepal (66) and others (640). UNHCR data further indicates that 928 persons were pushed back from Croatia to Serbia.

The Ombudsperson for Children reported that 256 children were pushed back in 2021 according to data provided by the Border Violence Monitoring Network’s. It also reported that older children were victims of physical violence and younger children of psychological violence. Unaccompanied children were taken to police stations where they were often forced to sign a statement claiming to be of legal age. The Ombudsperson for Children further reported that families with children and unaccompanied children were returned without conducting an individual procedure, thus denying them the right to international protection, even though persons expressed their intention to seek asylum.

In February 2021, a Croatian border police official was accused of sexually abusing an Afghan woman during a search of a group of migrants at the border with Bosnia. The European commission described the incident as a “serious alleged criminal action” and urged the Croatian authorities “to thoroughly investigate all allegations, and follow up with relevant actions”. According to a dossier from the Danish Refugee Council (DRC), the incident occurred on the night of 15 February, in Croatian territory, a few kilometres from the Bosnian city of Velika Kladuša.

In their monitoring activities, AYS and the Border Violence Monitoring Network (BVMN) recorded 2,805 individual victims of illegal expulsion and police violence, collectively expelled into 205 groups, out of which 44 percent of persons explicitly and unsuccessfully sought asylum in Croatia. Some of these cases

included children, unaccompanied children, pregnant women and disabled persons. AYS also reported that some families were separated during the expulsion i.e. children would have entered asylum system, while their parents were expelled.

The Centre for Peace Studies (CPS) also reported that push backs practices and denying access to asylum continued in 2021. CPS reported that the practice of denying access to the asylum system and illegal expulsion along with the frequent use of violence are the most problematic aspects in relation to access to the international protection system. In 2021, CPS provided legal support to a person who was prevented from applying for asylum i.e. his expressed intentions to lodge an application were repeatedly ignored during his stay in the Reception Centre for Foreigners in Ježevo (deportation/detention centre). In addition, his attorney was denied access to him and he was forcibly removed from Croatia without access to a legal remedy. The case is pending before ECtHR (see below).

Protection Rights At Borders (PRAB) initiative, which focusses on human rights violations at the EU's external and internal borders and in particular on the illegal practice of pushbacks, also reported on pushbacks from Croatia to Bosnia and Herzegovina.

Following repeated allegations in previous years, the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) organised an ad hoc visit to Croatia in August 2020.

[...]

Push-back practices reported by the media

Video evidence of pushbacks from Croatia to Bosnia-Herzegovina were published in June 2021 by a coalition of outlets. Lighthouse Reports further recorded a high-resolution footage of a pushback at the border with Bosnia Herzegovina. Forensic examination of the video demonstrated that the masked men had equipment and uniforms consistent with the Croatian police's riot control branch, called the Intervention Police. Three of the four police officers were using a so-called Tonfa, i.e. a baton that is only issued to the Intervention Police. The research team contacted six police officers who wished to remain anonymous and confirmed that "there is no official order which was officially issued by the Ministry of the Interior. However, internally there is an order that migrants found in Croatia must be returned across the green border. Therefore, the police are not guilty of anything as it is their duty to carry out orders."

Following these events, the 14th session of the Parliamentary Committee for Human Rights and the Rights of National Minorities was held on 13 October 2021 and the state attorney's office ordered investigations against police officers.

After the release of the recording in question, the Ombudsperson started her own inquiry into the Ministry of Interior's actions, calling on the Ministry of the Interior and the State Attorney's Office to duly inform her on the actions taken as well as their outcomes in line with her mandate as the deputy of the Croatian Parliament for the protection and the promotion of human rights and fundamental freedoms.

At EU level, the Group of the Progressive Alliance of Socialists & Democrats in the European Parliament asked the President of the European Commission Ursula von der Leyen to initiate infringement procedure against Croatia (as well as against Poland and Greece) for violating the right to international protection and the principle of non-refoulement at the EU's external borders. MEPs stress the need to take all necessary measures to stop the inhumane policy of illegal expulsions ».

Que la systématique de ces politiques étatiques a également entraîné des réactions à l'échelle européenne, avec le Conseil de l'Europe (La commission pour la prévention de la torture du Conseil de l'Europe a rendu un rapport accablant en date du vendredi 3 décembre 2021), ainsi qu'à l'échelle internationale, avec les Nations-Unies [sic], comme le rapporte le rapport AIDA précité (p. 26) :

« This situation at Croatia's borders has further drawn attention from UN bodies as well as the Council of Europe.

In April 2021, the United Nations in Bosnia and Herzegovina called for urgent action to end violent pushbacks and collective expulsions of migrants, asylum-seekers and refugees, including minors, along the Croatian border with BiH. UNHCR's Assistant High Commissioner for Protection, Gillian Triggs, visited Croatia in July 2021. After her stay in Bosnia and Herzegovina and Croatia, she commented on the violent actions of some members of the Croatian border police, but also welcomed the government's decision to address the growing number of reports by establishing an independent body to monitor the situation.

In August 2020, the Council of Europe Committee for the Prevention of Torture (CPT) completed a five day rapid reaction visit to Croatia to examine the treatment of persons attempting to enter the country and apprehended by the police. The delegation visited several temporary reception centres and informal migrant settlements in north-west Bosnia and Herzegovina, where it interviewed and medically examined many migrants who claimed they were apprehended by Croatian law enforcement officials within the territory of Croatia and forcibly returned to Bosnia and Herzegovina. In Croatia, beside the Reception Centre for Foreigners in Ježevo, the delegation visited the Cetingrad Border Police Station, the Donji Lapac Border Police Station, the Korenica Border Police Station, the Intervention Police Unit of the Karlovac Police Administration (Mali Erjavec).

The preliminary observations of the delegation were presented to the Croatian authorities at the end of the visit. According to the Croatian Ombudsperson, the report on the CPT visit was adopted in November 2020 and the CoE Commissioner for Human Rights urged to Croatia to publish it, as it is common practice for CPT reports to be made public, with very few exceptions. In October 2021, representatives of the CPT met with officials of the Ministry of Interior led by the Minister and the State Secretary for European and International Affairs *inter alia* to discuss why Croatia refused to publish the report. According to the procedure of the Council of Europe, the country to which the report refers must express its consent to its publication, which usually takes place within three months of its adoption. The report on the visit to Croatia carried out by CPT from 10 to 14 August 2020 was finally published in December 2021.

According to the report there were cooperation difficulties *i.e.* the list of establishments provided to the CPT's delegation concerning the places where foreign nationals may be deprived of their liberty was incomplete, the police officers met in the police establishments visited by the CPT's delegation were poorly informed about the mandate of the Committee, especially as regards the CPT's right of access to all documentation containing information relevant to its mandate. The CPT's delegation visited three temporary reception centres operated by the International Organization for Migration (IOM) and a variety of informal settlements in the territory of the Una Sana Canton of BiH where it interviewed numerous persons who stated that they had been subject to removal operations from Croatia and received numerous allegations of physical ill-treatment of foreign nationals by Croatian law enforcement officials consisting of slaps, kicks, blows with truncheons and other hard objects to various parts of their bodies.

The alleged ill-treatment had been purportedly inflicted either at the time of their "interception" and *de facto* detention inside Croatian territory (*i.e.* ranging from several to fifty kilometres or more from the border) and/or at the moment of their "diversion" (*i.e.* push-back) across the border with BiH, which often included being held against their will and being transported in a police van to the border. The allegations mainly concerned members of the border police or intervention police officers from the respective county police administration and, to a lesser extent, members of the special police. In a significant number of cases, persons interviewed displayed injuries on their bodies which were assessed by the delegation's two forensic medical doctors as compatible with their allegations of having been ill-treated by Croatian law enforcement officials[.]

A number of persons met by the CPT's delegation complained that, in addition to physical abuse, they had been subjected to other forms of severe ill-treatment by police officers when apprehended and pushed back. Such treatment consisted of police officers firing bullets close to their bodies while they lay on the ground, being thrown in river with their hands still zip-locked, being forced to march through the forest and being pushed back without shoes and wearing only their underwear and, in some cases, even fully naked. The CPT also stated that the manner and conditions of transportation of migrants from the place of apprehension to the border with BiH are also a source of concern as they may in some cases amount to ill-treatment. The delegation received numerous allegations of migrants being transported with their hands cuffed in zip-locks in front in cramped conditions with several of them forced to stand due to the lack of space. Further, the standard deportation vans were not equipped with security belts or hand grips. Numerous allegations were received of reckless driving by police officers causing injuries to migrants, as well as episodes of nausea and vomiting.

The delegation also received a number of allegations that the Croatian police had denied requests from persons seeking asylum and that they had not provided emergency medical assistance to vulnerable individuals such as families with children and women. [...]

In August 2020, Amnesty International prepared its submission for the Universal Periodic Review (UPR) of Croatia in November 2020. It evaluated the implementation of recommendations made to Croatia in its previous UPR, including in relation to serious concerns about pushbacks and collective expulsions of refugees and migrants attempting to enter the country and in particular the allegations of violence perpetrated by the Croatian police. Croatia's human rights record were reviewed by the UN Human Rights Council's Universal Periodic Review (UPR) Working Group in November 2020.

As reported by Initiative Welcome, in November 2020 during the sessions on the third cycle of the Universal Periodic Review (UPR), several UN member states made recommendations to Croatia regarding investigations into the use of excessive force against refugees and migrants. They recommended *inter alia* to stop illegal deportations, to improve border management in line with international human rights standards, and to combat discrimination against refugees and other migrants. [...]

In January 2021, the Council of Europe Commissioner for Human Rights published written observations to the European Court of Human Rights concerning the cases of three Syrian applicants summarily returned from Croatia to Bosnia and Herzegovina, stressing that all the information available to the Commissioner points to the existence of an established practice of collective returns of migrants from Croatia to Bosnia and Herzegovina, which are carried out outside of any formal procedure and without identifying the persons concerned or assessing their individual situation. The Commissioner also pointed

to the widespread ill-treatment of migrants by Croatian law enforcement officers in the context of collective returns, and a lack of prompt, effective and independent investigations of such treatment ».

Dat ook het AIDA verslag update 2023 melding maakt van blijvende problemen :

<https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-HR-2022-Update.pdf>

Dat aldus PUSHBACKS wel degelijk bleven voortduren.

Pushback practices reported by national and European NGOs and other actors

Pushback practices persisted throughout 2022, as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), PRAB initiative, the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Save the Children, Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative'.

According to the Danish Refugee Council (DRC), 3,461 persons were pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2022,48 compared to 9,114 in 2021.49 UNHCR data further indicates that 289 persons were pushed back from Croatia to Serbia in 2022,50 compared to 928 in 2021.51 In 2022, Save the Children and the Centre for Interdisciplinary Studies at the University of Sarajevo published a report analysing52 the level and types of violence that children experience while attempting to reach Western Europe via the Balkans route. Based on the interviews realised with migrant children, most of the interviewees reported having tried to cross the border from Bosnia and Herzegovina to Croatia more than three times, with the largest number of attempts recorded being nine.

The Ombudsperson for Children reported that at least 120 children were pushed back in 2022 according to data provided by the Border Violence Monitoring Network's. The actual number is likely higher, as it is not possible to determine the exact number of children present within the large groups that were subjected to pushbacks despite expressing their intention to apply for international protection. Civil society Protection Rights At Borders (PRAB) initiative,57 which focuses on human rights violations at the EU's external and internal borders and in particular on the illegal practice of pushbacks, also reported on pushbacks from Croatia specifying that victims of the pushback cases reported being denied access to the asylum procedure in 2022.

During the year 2022, reports of injured and dead migrants were also reported.

In April 2022, following an alert from the Slovenian police, police officers found several foreign nationals on inaccessible terrain along the banks of the river Kupa. One of them was unconscious suffered from hypothermia, and died despite attempts at resuscitation made by police officers. The next day, another dead body was found in the river.60 Also in April, after a call from an unknown person who asked for help as one person from their group had drowned, the police found two bodies in the river Mrežnica, during the search for a drowned person.61 In December, the body of a foreign citizen was found in the Sava river.62 In its annual report, the Independent Monitoring Mechanism recommended the introduction of mortality monitoring for irregular migrants.

Dat deze praktijken mensenlevens kosten!

Dat ook de problemen van toegang tot de procedure in combinatie met tolk en rechtsbijstand blijven voortduren.

Dat ook in 2022 de problemen bleven voortduren.

Dat er zelfs sprake is van pushbacks na Dublintransfers !

AIDA update 2023 :

On 13 April 2022, the Dutch Administrative Jurisdiction Division of the Council of State ruled that the IND is obliged to do further research on the situation of applicants for international protection being transferred to Croatia under the Dublin III Regulation. This is due to reports of frequent pushbacks (including of applicants who are transferred to Croatia from another EU member state), which may result in a violation of the principle of non-refoulement. On 30 May 2022, the Minister for Migration announced that until this research is concluded, no Dublin transfers to Croatia will be carried out.176 In 2022, German Administrative Court of Stuttgart upheld an appeal against a Dublin transfer to Croatia due to systemic deficiencies in the asylum procedure, characterised by the fact that applicants who have withdrawn their application before an assessment on substance are treated as subsequent applicants upon their return, which entails a risk of refoulement. The Court also suggested there may be systemic deficiencies because of the frequent indications both of violent pushbacks and chain deportation of Dublin returnees.177

The Belgium Council of Alien Law Litigation in its two decisions in 2022 - 278 106178 and 278 108179 suspended Dublin transfers to Croatia due to structural deficiencies identified for what concerned the asylum procedure and reception conditions, namely, absence of legal aid for part of the procedure and absence of a screening process for torture victims.

In Switzerland, in the course of 2022, the Federal Administrative Court rejected several appeals against Dublin transfers to Croatia .180 The Court considered that reception conditions, although not perfect, were acceptable and that in case they were not applicants could revert to NGOs and courts for help.

Cases of mistreatment by border guards were considered as individual isolated acts rather than proof of patterns of violation of international law by Croatia or of a general will to mistreat migrants; medical infrastructure was considered similar to that of Switzerland and any deficiencies could be mitigated thanks

to support from NGOs and by the fact that Swiss authorities would inform Croatia of medical needs of the applicants.

Overwegende dat er geen melding is van enige verbetering op dat vlak.

Dat de situatie van Dublin-terugkeerders dan ook allesbehalve benijdenswaardig is.

AIDA update 2023 :

2.7. The situation of Dublin returnees

Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the procedure for granting international protection in Croatia. However, those who had left Croatia before the end of procedure and therefore had their case suspended, have to re-apply for international procedure (if they wish) once they return to the country, and thereby re-enter their initial procedure, in line with Article 18(2) of the Dublin III Regulation. On the other hand, persons whose application was explicitly withdrawn or rejected before leaving Croatia are considered subsequent applicants upon return, contrary to the requirements of the Regulation.¹⁹¹ According to the report prepared by the Swiss Refugee Council, Dublin returnees are transferred to Zagreb airport. No NGO is available at the airport, even though for very serious cases, a psychologist may be made available. Normally, an official from the Ministry of the Interior is assigned to collect arriving people at the airport. Asylum seekers are placed in a Reception centre for applicants for international protection. There is no different treatment or procedure for persons with special vulnerabilities. In reception centres, Dublin returnees are in general subjected to initial health examination and screening, during which basic screening of mental health difficulties are assessed. This is conducted through MdM.

According to their information, the outcome of this assessment may be shared with the Ministry of Interior, if the patient agrees with it. This is the case especially if special needs regarding the accommodation become apparent.¹⁹²

As for the transfers to Croatia, national courts developed different practices in the evaluation of the conditions that returnees would face in the country (see more above under: Suspension of transfer Dat het dan ook duidelijk is dat de verschillende geciteerde rapporten melding maken op zekere wijze dat er :

- Terugdrijvingen aan de grens gebeuren
- Gewelddaden door de politie gepleegd worden
- Afwezigheid van onderzoek naar en opvolging van deze feiten door de Kroatische autoriteiten.
- Structurele tekortkomingen van de asielpcedure en de voorwaarden van ontvangst.
- Gebrek aan tolken, gebrek aan professionalisme van de tolken
- Afwezigheid van juridische bijstand voor een aantal stadia in de procedure, met name voor wat betreft de beroepen bij het Hoge Administratieve rechtscollege.
- Geen screening van zwakke personen, noch het nemen van specifieke beschermingsmaatregelen.
- Gebrek aan steun ingeval van toegang tot medische zorg, van psychische zorg, huisvesting, tewerkstelling, school en educatie (gebrek ook aan taallessen
- Latent racisme.

Dat het dan ook duidelijk moge zijn, bevestigd door internationale verslagen, dat het loutere feit dat de vingerafdrukken van verzoeker opgenomen zijn in de databank geenszins als enig bewijs van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Kroatië kan beschouwd worden, en al helemaal niet van het feit dat er een gedegen onderzoek naar dit verzoek zal gevoerd worden.

Dat het gebrek aan zorgvuldig onderzoek van de algemene situatie in Kroatië, dan ook aanleiding gaf aan een manifeste appreciatiefout.

Dat dit in casu des te ernstiger is nu verzoeker melding maakte van verschillende problemen die hij meemaakte in Kroatië.

Dat hij slachtoffer werd van bedreigingen, dat hij gedwongen werd documenten, die hij niet begreep, te ondertekenen zonder bijstand van een tolk.

Dat er dan ook aanleiding is de bestreden beslissing te vernietigen en in afwachting te schorsen, in voorkomend geval bij UDN.

3. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende: "Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III

onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst erop dat zij bij een overdracht aan Kroatië vernederende of ontorende behandelingen moet vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Overwegende dat vastgesteld moet worden dat verwerende partij niet het minste onderzoek doet naar de realiteit van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Kroatië. In de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt van het feit dat het Europees Hof van Justitie wel degelijk vereist dat een individueel onderzoek gebeurt – pagine 3 van de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing texto stelt “ Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.”

Dat de verwerende partij onterecht zich beperkt tot de vaststelling dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève en dan ook vermoed kan worden dat het zich zal houden aan het EVRM en de daarmee samenhangende internationale verplichtingen en dat eveneens de Kwalificatie-, procedure- en opvangrichtlijnen omgezet werden in 2015.

Dat dit geen onderzoek is naar de algemene situatie.

Dat deze situatie nochtans wel degelijk dermate is dat schendingen van artikel 3 te vrezen zijn.

Dat ECRE spreekt van een ronduit dramatische situatie in augustus 2021.

Dat de motivering volgens dewelke verzoekster “ geen elementen aanbrengt die leiden tot het besluit dat in haar geval er sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel risico op aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang in de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Dat vooreerst uit de verslagen blijkt – cfr ook hoger en verder – dat er zo goed als geen normale medische verzorging voorhanden is in Kroatië voor asielzoekers.

Dat een schending van artikel 3 EVRM niet dermate verregaand is dat een “onomkeerbare” achteruitgang aangetoond dient te worden. Dat dit een manifeste appreciatiefout is van verwerende partij.

Dat haar situatie bevestigd wordt door de internationale verslagen.

Dat het gebrek aan algemeen onderzoek van de situatie ter plaatse dan ook ontegenzeggelijk aangetoond is, dat de gevolgen daarvan dramatisch riskeren te zijn voor verzoekster.

Dat deze vaststelling alleen al volstaat om over te gaan tot vernietiging van de bestreden beslissing en in afwachting tot schorsing bij UDN.

De verklaringen van verzoeker worden verder onvoldoende naar ernst ingeschat door de gemachtigde, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure en de opvang actueel effectief niet voldoende gegarandeerd is.

De verzoekende partij is hiervan echter volledig afhankelijk, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in het geval van de verzoekende partij.

Dat integendeel verwerende partij bij herhaling dient toe te geven dat de situatie in bepaalde omstandigheden niet in orde is, reden waarom controle-organen zouden opgericht worden, de situatie zouden opvolgen...

Dat gelet op de algemene informatie mbt de opvangomstandigheden in Kroatië onterecht gesteld werd dat verzoekende partij op de autoriteiten aldaar beroep zou kunnen doen voor het bekomen van bescherming, dat het immers precies die autoriteiten zijn die aan de basis liggen van de problemen.

Dat AMNESTY vaststelde dat voor wat betreft uit Afrika afkomstige asielzoekers de situatie duidelijk gewild en georchestreerd werd door de autoriteiten!

Dat de appreciatie als zou verzoekster op bescherming dan deze autoriteiten kunnen rekenen dan ook een manifeste appreciatiefout uitmaakt, minstens het resultaat is van onzorgvuldige feitenvinding en gebrek aan onderzoek.

Overwegende dat het AIDA verslag de verklaringen van verzoeker bevestigt.

Dat het dan ook onterecht is dat de verwerende partij meent dat verzoeker geen argumenten zou ingeroepen hebben die aantonen dat hij bij terugkeer naar Kroatië in een problematische situatie zou terechtkomen.

Dat de verwerende partij in dat verband een manifeste appreciatiefout maakt.

Dat de verklaringen van verzoeker, zelfs indien zij niet gestaafd zouden worden door stukken en zelfs indien zij niet diep- of verregaand zouden zijn (waarbij rekening moet gehouden worden met de wijze waarop verzoeker gehoord werd), voldoende geïndividualiseerd zijn, nu ingevolge de internationale verslagen blijkt dat zij wel degelijk concreet en mogelijk zijn.

Dat het in dat verband niet opgaat dat verwerende partij stelt dat verzoeker onvoldoende duidelijk zou geweest zijn wat betreft bv. de omstandigheden waarin hij geslagen werd, daar waar het verwerende partij is die het onderhoud in dat verband kort houdt.

Dat dit geen ernstige feitenvinding is.

Dat de bewoordingen van de beoordeling van verwerende partij een impliciete erkenning zijn van het feit dat de situatie van verzoeker – die individueel onderzocht diende te worden – niet op grondige en individuele wijze onderzocht.

Verzoeker wil in dit verband ook nog verwijzen naar de elementen vervat in het verslag van het Europees Comité ter voorkoming van foltering of van onmenselijke straffen of behandelingen (CPT) van 3 december 2021, vermeld in het AIDA verslag van 2021, evenals naar een arrest van de Raad van State van Nederland van 13 april 2022 en een arrest van het administratief rechtscollege van Braunschweig (Duitsland) van 25 april 2022, stellende dat het risico op teruggrijving eveneens bestaat voor de “dubliners”, gelet op de afwezigheid van effectieve en individuele garanties vanwege de Kroatische autoriteiten naar aanleiding van zijn overdracht.

Dat tenslotte verzoeker eveneens wil vermijden naar een recent arrest van de RVV, namelijk nr. 280 106 van 14 november 2022 dat in een gelijkaardige situatie een transfert naar Kroatië schorste bij UDN.

Dat de bestreden beslissing dan ook overduidelijk de aangevoerde bepalingen schendt, wat nietigverklaring, en in afwachting schorsing (bij UDN) rechtvaardigt.”

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 51/5, §4 en 71/3, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“1. Een bevel om het grondgebied te verlaten omvat een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, zijnde “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikelen 3 en 6, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).

De bestreden beslissing legt aan verzoekster een bevel op om het grondgebied te verlaten: “Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven” (stuk 1, pagina 5).

Hieruit blijkt dat verzoeker derhalve niet enkel verplicht wordt om het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt echter als volgt: “Wanneer de verzoekster om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden” (eigen accentuering).

De gemachtigde handelt vervolgens overeenkomstig artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het “Vreemdelingenbesluit”). Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: “Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.” (eigen accentuering).

Beide bepalingen bieden derhalve enkel de (mogelijke) grondslag om de binnenkomst of het verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen voor het Rijk. Deze bepalingen bieden bijgevolg enkel de grondslag tot het opleggen van een beslissing (tot weigering van de binnenkomst of het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten) voor het Belgische grondgebied.

Verzoekster wordt in de bestreden beslissing echter verplicht om niet alleen het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een bijzonder korte termijn.

De situatie waarbij een werking van een dergelijk besluit niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten die het Schengenacquis toepassen “tenzij zij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet of artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit, noch in het Unierecht.

*Een nietigverklaring wegens schending van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit dringt zich derhalve op.
(...)"*

2.3.2. Het tweede middel is niet-ontvankelijk in de mate dat verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 1, 2 en 33 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU aangezien hij niet uiteenzet op welke wijze deze (verdrags-)bepalingen, die geen uitstaans hebben met de bestreden beslissing, zouden worden geschonden. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder voor het overige omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067)

2.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*) kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.3.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.3.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 25 van de Verordening 604/2013/EU als zijn juridische grondslagen.

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van de Verordening 604/2013/EU, bepaalt het volgende:

"§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

(...)"

Het in de bestreden beslissing vermelde artikel 25 van de Verordening 604/2013/EU betreft de "beantwoording van een terugnameverzoek". Artikel 25.1 bepaalt dat de termijn om het terugnameverzoek te beantwoorden "twee weken" bedraagt indien het verzoek gebaseerd is op informatie uit de Eurodac-databank. Artikel 25.2 bepaalt de gevolgen van het overschrijden van deze termijn. Artikel 25 van de Verordening 604/2013/EU luidt als volgt:

"Beantwoording van een terugnameverzoek

1. De aangezochte lidstaat verifieert de gegevens en neemt een besluit over het terugnameverzoek, en wel zo spoedig mogelijk en in ieder geval uiterlijk één maand na ontvangst van het verzoek. Wanneer het verzoek is gebaseerd op uit het Eurodac-systeem verkregen gegevens, wordt die termijn teruggebracht tot twee weken.

2. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst."

2.3.9. Verzoeker kan onmogelijk weerleggen dat uit een onderzoek van de Eurodac-databank van 16 januari 2024 was gebleken dat zijn vingerafdrukken op 3 november 2022 tweemaal in Kroatië werden geregistreerd in Korenica, éénmaal in het kader van een illegale grensoverschrijding (categorie 2) en éénmaal in het kader van een verzoek om internationale bescherming (categorie 1). Een afschrift van het *Eurodac Search Result* werd ter terechtzitting aan het administratief dossier toegevoegd. In zijn middelen betwist verzoeker niet dat de Kroatische autoriteiten in beginsel verplicht waren hem 'terug te nemen'. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 22 januari 2024 een overnameverzoek richtte aan de Kroatische autoriteiten dat tot nader order onbeantwoord bleef. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door in toepassing van artikel 25.2 van de Verordening 2013/604/EU te besluiten dat de Kroatische autoriteiten zich stilzijgend akkoord verklaarden met de 'terugname' van verzoeker.

2.3.10. In zijn eerste middel acht verzoeker het hierboven geciteerde artikel 51/5, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet geschonden omdat de beslissing geen datum bevat vóór dewelke hij zich "*bij de bevoegde overheden*" van de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Kroatië, dient aan te melden. Verzoeker verlangt dus in wezen dat aan de bevelscomponent van de bestreden beslissing een 'termijn voor vrijwillig vertrek' zou worden gekoppeld en dat hieromtrent in de beslissing zou worden gemotiveerd, zoals dit het geval is in het kader van een 'terugkeerbesluit'.

De Raad merkt evenwel op dat een 'overdrachtsbesluit' in de zin van Verordening 604/2013/EU dient te worden onderscheiden van een 'terugkeerbesluit' in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Verzoeker is thans het voorwerp van een 'overdrachtsbesluit' en valt dus niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2008/115/EG (*cf.* RvV 8 maart 2018, nr. 200 933 VK; RvV 9 maart 2018 VK, nrs. 200 976 en 200 977). De vermelding van de term 'bevel om het grondgebied te verlaten' in de bestreden beslissing wekt de indruk dat het hier om een 'terugkeerbesluit' zou gaan, maar dat is niet het geval. De door verzoeker in zijn tweede middel aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is bijgevolg niet dienstig, net zo min als het betoog in haar derde middel over de territoriale werking van een 'bevel om het grondgebied te verlaten' omdat deze kritieken geen betrekking hebben op een overdrachtsbesluit in de zin van Verordening 604/2013/EU.

Luidens artikel 26.2 van Verordening 604/2013/EU wordt in het overdrachtsbesluit vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden. Te dezen achtte de gemachtigde van de staatssecretaris het evenwel noodzakelijk verzoeker in toepassing van artikel 51/5, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet "*zonder verwijl*" naar de grens te doen terugleiden. Verzoeker bevindt zich dus niet in de situatie waarbij hij "*zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat*" kan begeven, waardoor het geenszins vereist is een datum te vermelden wanneer hij zich in de verantwoordelijke lidstaat dient aan te bieden.

Zoals de verwerende partij terecht benadrukt in haar nota met opmerkingen houdt dit geen schending in van artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet omdat deze wetsbepaling het bestuur twee mogelijkheden biedt. Het gegeven dat verzoeker het oneens is met een gedwongen uitvoering van de overdracht, betekent niet dat deze *ipso facto* onwettig zou zijn. Nergens in de regelgeving is trouwens voorzien dat omtrent de datum uit artikel 51/5, §4, eerste lid zou moeten worden gemotiveerd of dat het overdrachtsbesluit kaduuk zou zijn als geen datum werd opgenomen. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij zich vrijwillig naar Kroatië zou begeven met het oog op de behandeling van het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming.

De enige dwingende termijnen die zijn opgenomen in Verordening 604/2013/EU betreffen enerzijds de termijnen waarbinnen de overdracht effectief dient plaats te vinden en de termijnen voor de verlenging van de overdrachtstermijn in het geval van onderduiken en anderzijds de termijnen van bewaring in het kader van de overdrachtsprocedures. In zoverre verzoeker in dit middelonderdeel kritiek uit op het vastgestelde "*significant risico op onderduiken*" dat in de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats aan bod komt, omdat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel was dat verzoeker de overdracht zou verhinderen, dient te worden aangestipt dat de Raad de rechtsmacht ontbeert om zich over de vrijheidsberoving uit te spreken.

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat de afwezigheid van een datum, zoals bedoeld in artikel 51/5, §4, eerste lid van de vreemdelingenwet, een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek zou uitmaken. Bijgevolg is de daarbij horende uiteenzetting van verzoeker over de functie van het administratief dossier en het vereiste initiatief van de bestuurde om inzage te vragen op grond van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en het gebrek aan wapengelijkheid irrelevant. Het betoog van verzoeker over het samenvallen van de termijn uit artikel 6, §5, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en de beroepstermijnen uit artikel 39/57 van de vreemdelingenwet komt in wezen neer op wetskritiek die geen uitstaans heeft met de wettigheid van de bestreden beslissing. Bovendien ontbeert verzoeker belang bij haar kritiek betreffende de mogelijkheid tot inzage in het administratief dossier aangezien de aanwezige raadvrouw voorafgaand aan de terechtzitting inzage heeft gekregen in het administratief dossier.

2.3.11. Verzoeker voert ook aan dat het hoorrecht werd geschonden. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat van verzoeker op 18 januari 2024 het zogeheten Dublin-interview werd afgenomen, hetgeen hij niet betwist. Ter gelegenheid van dit Dublin-interview werd uitdrukkelijk gepeild naar de specifieke redenen hij zijn verzoek om internationale bescherming in België wenste in te dienen en naar bezwaren tegen een overdracht naar Kroatië.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de Kroatische politie dreigde hen met een geweer en met honden terug te sturen (Verklaring DVZ, 18 januari 2024, Aanvullende informatie), hetgeen spoort met de gerapporteerde gevallen van *pushbacks* aan de grens tussen Kroatië en Bosnië-Herzegovina. Verzoeker is er desondanks in geslaagd in Kroatië een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij verklaarde ook dat hij in Kroatië gedurende twee dagen niets te eten had gekregen en op de grond diende te slapen (*Ibid.*). Voorts verklaarde verzoeker met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij problemen heeft met de maag.

In zoverre verzoeker meent dat zij naar aanleiding van het nemen van de bestreden beslissing opnieuw zou moeten worden gehoord om zijn actuele situatie na te gaan, met name op medisch vlak, dient te worden opgemerkt dat niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die erop volgt. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (*cf.* HvJ 10 september 2013, M.G. en KR., nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het komt dus aan verzoeker toe om, naast de vaststelling dat hij niet (opnieuw) werd gehoord, de concrete elementen toe te lichten, die niet eerder aan bod konden komen en die bovendien een ander licht werpen op de bestreden beslissing. Verzoeker heeft echter geen enkel bijkomend medisch element aangebracht. Bijgevolg toont hij niet aan dat een bijkomend gehoor betreffende zijn medische toestand een ander licht zou werpen op de bestreden beslissing.

2.3.12. In zoverre verzoeker in dit verband een schending van het recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient erop te worden gewezen dat geen bewijs wordt geleverd van enig concreet privé- en/of gezinsleven op het Belgische grondgebied. Zo verklaarde verzoeker uitdrukkelijk geen familieleden in België of elders in Europa te hebben (Verklaring DVZ 18 januari 2024, Gegevens over in de lidstaten van de EU of in een derde land wonende familieleden). De verklaring van

verzoeker dat er in België veel Burundezen zijn waardoor hij hier “misschien” nog vrienden gaat zien (*Ibid.*, Aanvullende informatie) kan bezwaarlijk als een begin van bewijs van een beschermenswaardig privé-laven worden aanzien. Verzoeker dwaalt waar hij in zijn eerste middel oppert dat hij “gelet op de fragiliteit van de verzoekende partij wel degelijk een bijzondere band van afhankelijkheid aantoot”.

2.3.13. In zijn tweede middel voert verzoeker aan dat zijn vingerafdrukken in Kroatië onder dwang zouden zijn afgenomen en dat hij nooit de intentie had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker meent dat het onzorgvuldig is van de gemachtigde van de staatssecretaris dat uit het louter terugvinden van de vingerafdrukken in de databank wordt afgeleid dat hij een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend in Kroatië.

Verzoeker lijkt te willen doen geloven dat het gegeven dat hij in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, automatisch betekent dat België dit verzoek zal behandelen. In Verordening 604/2013/EU werd nochtans vastgelegd welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verwijst de Raad in dit verband naar de overwegingen aangaande de vingerafdrukken die waren opgenomen in het overdrachtsbesluit:

“Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot meerdere treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen bij het indienen van verzoeken om internationale bescherming in Kroatië op 03.11.2022 en Zwitserland op 14.11.2022.

De betrokkene werd gehoord op 18.01.2024. Hij stelt dat hij ongehuwd is en geen kinderen heeft. Verder verklaart de betrokkene dat hij geen familie heeft in België, verder verklaart de betrokkene dat hij geen familie heeft in een andere Europese lidstaat.

De betrokkene verklaart dat hij Burundi verliet op 05.10.2022 en naar Ethiopië reisde en vervolgens naar Turkije reisde. Vanuit Turkije reisde hij naar Wit-Rusland en vervolgens naar Bosnië-Herzegovina. Hij reisde vanuit Bosnië-Herzegovina het grondgebied van de lidstaten illegaal binnen via Kroatië. Zijn vingerafdrukken werden genomen op 03.11.2022. Daarna vertrok hij door naar Slovenië, vervolgens Italië, daarna Zwitserland. In Zwitserland diende de betrokkene een verzoek in op 14.11.2022 en verbleef er tot 15.01.2024. Vervolgens reisde de betrokkene naar België met de trein waar hij toekwam op 15.01.2024. Op 22.01.2024 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord. Op 06.02.2024 stemden de Kroatische instanties met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013 via een TACITagreement toe.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

Kroatië erkende ten overstaan van België verplicht te zijn de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013.”

De door verzoeker geschonden geachte artikelen 9, 14 en 23 van de Verordening 603/2013/EU leggen Kroatië juist de verplichting op vingerafdrukken te registreren in geval van illegale grensoverschrijding of in geval van een verzoek om internationale bescherming en maakt dit land verantwoordelijk voor de rechtmatigheid en de correctheid van de gegevensverwerking. Verzoekers ongestaafde insinuaties ten aanzien van de Kroatische autoriteiten betreffende de informatie die in de Eurodac-gegevensbank wordt ingegeven en over het stadium van de asielpcedure in Kroatië tonen niet aan dat de beslissing, die trouwens door de Belgische bestuurlijke overheid werd genomen, met een onzorgvuldigheid zou zijn behept.

Zo stelt de Raad vast dat het *Eurodac Search Result* dat in het administratief dossier is opgenomen, twee Eurodac-hits van verzoeker bevat, die van 3 november 2022 dateren en die zowel een zogeheten categorie-2 hit omvatten, die wijst op een illegale grensoverschrijding, als een categorie-1 hit die wijst op een verzoek om internationale bescherming. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat er geen sprake zou zijn van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië of dat Kroatië niet verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van dit verzoek.

Verzoeker beweert in zijn middel dat er rekening mee moet worden gehouden dat de Kroatische autoriteiten zich niet bevoegd zullen verklaren, maar een zogeheten ‘tacit agreement’, zoals bedoeld in

artikel 25.2 van de Verordening 604/2013/EU, houdt voor Kroatië “de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst”.

Waar verzoeker in zijn middel beweert dat hij in Kroatië geen nieuw verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen, en dat hij in België wél een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, dient te worden aangestipt dat in de beslissing wordt bevestigd dat “(d)e betrokkene (...) na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tuckoric, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update”, laatste update op 26.06.2023, <https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-HR-2022-Update.pdf>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia”, pagina 53).” Naar aanleiding van de melding dat sommige verzoeken ten onrechte als ‘volgende’ verzoeken worden beschouwd, wordt in de beslissing gesteld dat het AIDA-rapport op dit punt verwijst “naar een bron uit 2016 (ECRE, ‘Balkan route reversed’, december 2016, pagina 30) wat maakt dat niet zomaar kan worden aangenomen dat het een nog gangbare praktijk zou zijn.” Verzoeker toont niet aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om desgevallend in Kroatië een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen, waardoor hij kan ontsnappen aan de toepassing van de richtlijn 2008/115/EG, zoals in de beslissing wordt aangegeven. Verzoeker citeert de desbetreffende passages uit het in de Asylum Information Database van de European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) opgenomen Country Report: Croatia (2022 update) van Lana Tučkorić van het Hrvatski Pravni Centar van 26 juni 2023 (hierna: het AIDA-rapport), maar het komt aan hem toe om aannemelijk te maken dat de Kroatische autoriteiten de Europese regelgeving naast zich neerleggen waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

2.3.14. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië, nu hij in dit land reeds eerder een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen. Kroatië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-*acquis* dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door de Kroatische autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arrest van 19 maart 2019 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel nog in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland, §§83-85).

De eventuele tekortkomingen in de asielpcedure en opvangomstandigheden in Kroatië vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken.

2.3.15. Uit het Dublin-interview van 18 januari 2024, dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker in België zijn verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen *“ten eerste omdat BE onze problemen kent in Burundi en behandelt de vreemdelingen goed. Het is één van de beste landen die de vreemdelingen goed behandelt, ze zijn hier niet racistische is, ik voel me hier als bij familie, hier zijn ook veel Burundezen, misschien ga ik hier nog vrienden zien”*. Zijn verzet tegen een overdracht naar Kroatië vindt blijkens zijn verklaringen zijn oorzaak in een slechte behandeling in Kroatië: *“Ze hebben me slecht behandeld, ze hebben met een geweer voor mij gestaan de politie om ons terug te sturen, ze joegen ons terug met honden, ze hebben ons in de gevangenis gezet. Ze gaven ons tijdens twee dagen niets te eten gegeven en we moesten op de grond slapen.”*

De bewering van verzoeker in zijn middel dat hij in Kroatië geen verklaringen kon afleggen in zijn moedertaal, vindt geen steun in het verslag van het Dublin-interview, noch in andere gegevens van het administratief dossier.

Verzoeker betoogt voorts dat er geen bevestiging van de Kroatische autoriteiten voorligt dat hij toegang zal krijgen tot de procedure. De Raad wijst evenwel op de informatie uit het AIDA-rapport waarin geen melding wordt gemaakt van Dublin-terugkeerders die problemen zouden hebben gekend om opnieuw toegang te krijgen tot de procedure. Ook uit een recent arrest van de Nederlandse Raad van State blijkt dat er geen uitzonderingen zijn op de toelating van Dublin-terugkeerders tot de asielpcedure (RvS (NL) 13 september 2023, ECLI:NL:RVS:2023:3411) hetgeen in dit arrest onder andere wordt gestaafd door te verwijzen naar de *factsheet ‘Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Croatia’* van 20 april 2023, gepubliceerd op de website van de European Union Agency for Asylum (EUAA). Hij toont in elk geval niet aan dat er gegevens zijn die erop wijzen dat een overdracht naar Kroatië strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM omwille van problemen om toegang te krijgen tot de asielpcedure.

2.3.16. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat de kritiek van verzoeker op de afwezigheid van kosteloze juridische bijstand tijdens de eerste bestuurlijke fase en de korte beroepstermijnen niet betekent dat de asielpcedure in Kroatië niet zou verlopen volgens de standaarden uit de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming en dat er om die reden zou moeten worden afgezien van een overdracht aan Kroatië. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er een risico op refoulement bestaat. Het gegeven dat advocaten in Kroatië soms niet betaald worden voor het indienen van een beroep bij de *High Administrative Court*, betekent niet dat verzoekers om internationale bescherming geen rechtsmiddelen zouden kunnen aanwenden tegen negatieve beslissingen in Kroatië.

2.3.17. Met betrekking tot de door verzoeker in zijn middel aangehaalde problematiek van de tolken in Kroatië, dient te worden aangestipt dat verzoeker tijdens zijn intakegesprek te Zaventem op 17 januari 2024 aangaf Frans, Kirundi, Engels, Swahili en Oegandees te spreken. Verzoeker verklaarde bovendien zijn jeugd jaren te hebben doorgebracht in Kampala (Oeganda) (Verklaring DVZ, Persoonsgegevens), waardoor redelijkerwijs kan worden verondersteld dat hij voldoende andere talen dan het Kirundi beheerst om zich te kunnen uitdrukken. Verzoeker toont in elk geval niet aan dat de eventuele afwezigheid van een tolk Kirundi in Kroatië tot gevolg heeft dat zijn verzoek om internationale bescherming aldaar niet naar behoren zal worden behandeld.

2.3.18. In zijn tweede middel gaat verzoeker ook in op de problematiek van de *pushbacks* aan de Kroatische buitengrenzen. Hij wijst niet enkel op het AIDA-rapport, maar ook op berichtgeving van onderzoeksjournalisten *Lighthouse Reports* betreffende *pushbacks* aan de grens tussen Bosnië-Herzegovina en Kroatië. Verzoeker legde zelf eerder vage verklaringen af over bedreigingen die hij zou hebben ondergaan door Kroatische politie, zodat deze onmogelijk bewezen kunnen worden geacht. Verzoeker vermeldt in zijn middel ook een uitspraak van het EHRM betreffende Kroatië (EHRM 18 november 2018, M. H. e. a. t. Kroatië, nrs. 15670/18 en 43115/18), maar deze zaak heeft in de eerste plaats betrekking op het optreden van de Kroatische grenspolitie in het kader van zogeheten *pushbacks* aan de grens met Bosnië-Herzegovina en de vrijheidsberoving van minderjarigen vreemdelingen. In de bestreden beslissing wordt aangaande de *pushbacks* het volgende gesteld:

“We betwisten niet dat rapporten en media gewag maken van “push backs” naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (“Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021”, pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; ‘Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures’).

Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van ‘push backs’ en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.”

Waar verzoeker uit het AIDA-rapport afleidt dat ook Dublin-terugkeerders met *pusbacks* zouden worden geconfronteerd en de rechtspraak in een aantal EU-lidstaten dienaangaande, kan wederom worden gewezen op de recente uitspraak van de Nederlandse Raad van State waarin wordt overwogen dat er geen concreet bewijs voorligt dat Dublin-terugkeerders met *pushbacks* te maken zouden krijgen en dat er met betrekking tot overdrachten aan Kroatië mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (RvS (NL) 13 september 2023, ECLI:NL:RVS:2023:3411).

2.3.19. Verzoeker somt voorts allerhande problemen op die zich in Kroatië zouden voordoen, zoals terugdrijvingen, geweldplegingen door de politie, problemen met tolken, opvang, juridische bijstand, screening van kwetsbaarheden, toegang tot gezondheidszorg en sociale voorzieningen en latent racisme, maar zij toont niet aan dat deze elementen een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen omdat er wegens blootstelling aan die omstandigheden sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, die blijkens de rechtspraak neerkomt op een situatie van verregaande materiële deprivatie.

2.3.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont ook niet aan dat er een schending plaatsvond van de artikelen 3.2 en/of 17 van de Verordening 604/2013/EU, noch van artikel 1 van de Uitvoeringsverordening 343/2003/EG of van de artikelen 9, 14 en/of 23.4 van Verordening 603/2013/EU. Verzoeker toont evenmin een schending aan van de artikelen 51/5 en/of 71/3, §3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat hij niet op adequate wijze zou zijn gehoord. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit zou zijn gekomen dat verzoeker dient te worden overgedragen aan de Kroatische autoriteiten. Er blijkt geen kennelijke beoordelingsfout, en er werd geen schending van het redelijkheidsbeginsel en/of een motiveringsgebrek aangetoond.

De drie door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende (het belang en) het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117). Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

De verzoekende partij heeft een belang bij de vordering, aangezien zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt.

Zij riskeert immers overgedragen te worden aan Kroatië, land waartegen zij een behandeling strijdig met art.3 EVRM inroept en verstoken te blijven van de behandeling van haar asielaanvraag door de Belgische autoriteiten.

Dat verzoekende partij bovendien meent dat het onterecht is dat de Belgische Staat meent dat zij een normale toegang zal hebben tot de asielprocedure in Kroatië.

Dat verzoekende partij wil betwisten te meer nu de Kroatische autoriteiten niet bevestigden akkoord te gaan met de overdracht van bevoegdheid. Dat het dus geenszins aangetoond is dat verzoekende partij effectief toegang zal hebben tot een eerlijke asielprocedure.

Dat verzoekster naar aanleiding van haar verhoor op de DVZ nochtans zeer uitdrukkelijk een aantal elementen aangehaald had, waarom zij zich verzette tegen een terugkeer naar Kroatië.

Dat verzoekster desbetreffend naar de uiteenzetting van het middel verwijst, doch hier al kort wenst aan te geven dat zij melding maakte van het feit :

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat volgens de betrokkene België de problematiek in Burundi zeer goed kent en België goed is voor de vluchtelingen. Hij uit een verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij een slechte behandeling heeft ervaren en werd opgesloten in de gevangenis.

Dat zij aldus – mogelijks impliciet – maar zeker de volgende problemen aankaartte:

- Tekortkomingen aan de asielprocedure in Kroatië
- Slechte behandeling in Kroatië
- Gebrek aan respect voor de mensenrechten in Kroatië
- Gebrek aan medische verzorgen

- Gebrek aan basisvoorzieningen
- Gebrek aan toegang tot de asielprocedure
- Gebrek aan tolk

Dat verzoekster zeer specifiek melding maakte van bedreigingen die zij in Kroatië kreeg.

Dat dit eveneens haar vertrouwen in de Kroatische asielinstanties zwaar schokte.

Dat een terugkeer naar Kroatië waar verzoeker melding maakte van een slechte behandeling, bedreigingen, en waar zij en psychologisch getraumatiseerd werd een schending riskeert uit te maken van artikel 3 EVRM.

Dat bovendien de toegang van verzoeker tot de asielprocedure in Kroatië eveneens problematisch is.

Dat verzoekster meent dat het onterecht is dat verwerende partij meent dat zij toegang zal hebben tot de asielprocedure.

Dat niet alleen de Kroatische autoriteiten dit niet bevestigden, doch dat bovendien de verwerende partij dient toe te geven dat het alleszins zeker is dat de Kroatische autoriteiten zich bevoegd zullen verklaren: Artikel 2, e) van Verordening 604/2013 definieert "intrekking van een verzoek om internationale bescherming" als de handelingen waarmee de verzoeker, overeenkomstig Richtlijn 2013/32/EU, expliciet of stilzwijgend een einde maakt aan de procedures die in werking zijn getreden na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming.

Indien Kroatië tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zal het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten.

De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Dat de verwerende partij bovendien toegeeft dat het mogelijk is dat de asielprocedure – als er al één aangevat werd – als afgesloten of ingetrokken riskeert geboekstaafd te staan.

Dat het een zorgvuldige overheid toebehoort zich ervan te vergewissen dat de verzoekende partij effectief toegang zal hebben tot de asielprocedure in Kroatië, eerder dan zich te vergenoegen met gemeenplaatsen.

Dat verzoekende partij bovendien aangaf dat zij géén toegang had tot enige asielprocedure in Kroatië.

Dat er enkel vingerafdrukken genomen werden, waarbij zij bovendien opgesloten en mishandeld werd.

Dat verzoekster melding maakte van het feit dat zij bedreigd werd door de Kroatische autoriteiten.

Dat de moedertaal van verzoekende partij het Kirundi is.

Dat zij niet de gelegenheid heeft gehad zich in deze taal uit te drukken in Kroatië.

Dat erger nog, daar waar ontegenzeggelijk verzoeker een asielprocedure indiende in België en volgens de Dublin-reglementering DEZE procedure behandeld dient te worden door de lidstaat waaraan men overgedragen wordt – nu deze bevoegd zou zijn voor de behandeling ervan, de Belgische Staat ervan uitgaat, dat verzoeker een nieuwe aanvraag zal moeten doen in Kroatië, die mogelijks als een volgend verzoek zal behandeld worden, waarbij de procedurele voorwaarden strenger zijn dan deze waaraan een eerste aanvraag onderworpen is !

Dat de verwerende partij geen rekening houdt met de hypothese waarin Kroatië tot het besluit zou komen dat het niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming.

Dat verder in de bestreden beslissing zelfs gesteld wordt dat :

Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law').

Dat gelet op de taalbarrière en gelet op het feit dat verzoeker klaarblijkelijk een nieuwe aanvraag zou moeten indienen – terwijl voor die mogelijkheid niet de minste garantie gegeven wordt – verzoeker dan ook verwijdering naar Burundi riskeert.

Dat verzoeker meent dat hem dan een risico op refoulement wacht naar zijn land van herkomst dat hij ontvluchtte omdat zijn leven, minstens zijn fysieke integriteit daar in gevaar zijn.

Dat dit een risico op schending van artikel 2 en 3 EVRM met zich mee brengt.

Dat deze nadelen ontegenzeggelijk moeilijk te herstellen zijn.

Dat deze voorwaarde dan ook vervuld is.

Overwegende tenslotte dat ook het argument van de verwerende partij volgens het welk een verzoeker tot internationale bescherming niet te kiezen heeft waarom hij of zij de voorkeur geeft aan een bepaald land en om welke redenen, niet pertinent is om geen rekening te houden met deze argumenten bij de beoordeling of België zich alsnog niet bevoegd zou kunnen verklaren.

Dat verzoekende partij eraan wil herinneren dat verwerende partij desbetreffend over een discretionaire bevoegdheid beschikt, die zij dient te verantwoorden.

Dat het feit dat de keuze niet aan de verzoekende partij is, niet insluit dat de verwerende partij zelf niet met deze elementen rekening zou moeten houden.

Dat ook het argument als zou dit het ontkennen zijn van het objectief van de Dublinverordeningen en het GEAS-systeem niet pertinent is, nu deze de mogelijkheid open laten voor de lidstaten om zich alsnog bevoegd te verklaren.

De vernietiging van de bestreden beslissing verschaft bovendien aan de verzoekende partij enig voordeel, in de mate dat zij haar asielaanvraag door de Belgische Staat zal behandeld zien, met de overeenkomstige waarborgen. Dat dit beroep dan ook een nuttig effect kan sorteren.

Dat in dat verband het een feit is dat door de banden van België met Burundi in het verleden, België zeer goed op de hoogte is van de situatie in Burundi.

Dat bovendien verzoeker naast zijn moedertaal iets bekender is met het Frans, tweede landstaal, waar hij noties van heeft, terwijl hij geen noties heeft van het Kroatisch.

Dat dit eveneens een invloed heeft op zijn mogelijkheden tot sociale en economische integratie en derhalve op zijn algemeen welzijn.

Dat door daar geen rekening mee te houden de Belgische Staat eveneens artikel 8 EVRM schendt, zijnde het privé-leven van verzoeker.

Dat er dan ook aanleiding is het MTHEN te weerhouden.”

2.4.2. Verzoeker verbindt zijn nadeel aan de omstandigheden waarin hij als asielzoeker in Kroatië zou terechtkomen, die volgens hem een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker baseert zich tevens op zijn mogelijkheden tot socio-economische integratie en dus het recht op privéleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. De uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is inhoudelijk min of meer gelijklopend met de inhoud van zijn tweede middel.

2.4.3. Uit de bespreking van het tweede middel hierboven is evenwel gebleken dat geen schending van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, waardoor er *in casu* sprake lijkt te zijn van een evident nadeel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN